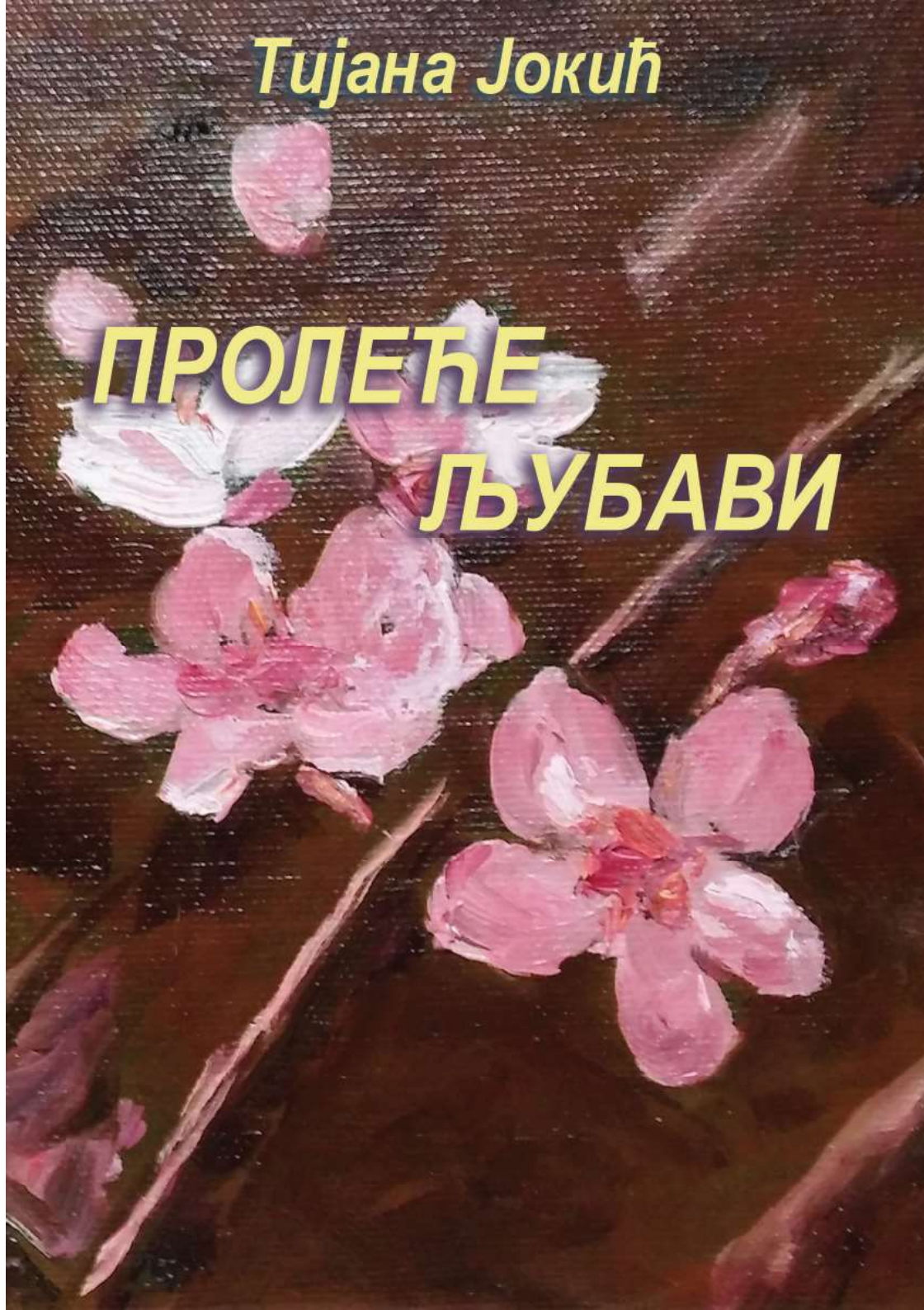

Тијана Јокић

**ПРОЛЕЋЕ
ЉУБАВИ**

Ко зна?

Ко зна, ко си ти?
Ко зна, ко сам ја?
Стојимо под светлом неког града!
На улици смо само ти и ја,
шетамо под светлом тог града!

Који је то град ми не знамо,
имена се његовог не сећамо.
Али у њему сијају праменови косе твоје
и светлошћу испуњавају очи моје.

Мирис тога града опија,
у њему се чежња не осећа.
Чујем музику у тишини,
видим сијаш у ноћној тмини.

Где је тај град?
Ко сам ја? Ко си ти?
Мислим да смо маштом наших срца
сви ми саздани!

Ја те осећам

Ти не треба ништа да ми кажеш,
ја већ све о теби знам.
Нико ми ништа о теби није рекао,
ја те једноставно срцем и душом осећам,
чак и мисли твоје понекад читам.

Ти живиш свој живот далеко од мене,
али без обзира на даљине које нас деле,
ја знам све што ти се у животу дешава,
јер те срцем и душом осећам,
чак и мисли твоје понекад читам.

Знам да и ти мене осећаш,
чак и мисли моје понекад читаш,
знаш све о мени, о животу мом,
иако ти нико никад не прича о том.

Ти не треба ништа да ми говориш,
невидљива нит нас повезује!
Повезује наша срца и наше душе
и ми једно друго осећамо.

Некада се чак и мисли наше
на пола пута сусрећу,
оне, моје поруке теби,
а твоје мени,
шаљу.

И зато,
ти не треба ништа да ми говориш!
Ја те срцем и душом осећам,
чак и мисли твоје понекад читам.

Пролеће љубави

Киша пада на твоју кошуљу,
пролеће наше љубави односи,
жуту јој јесен доноси,
а са њом и јесењу тугу.

Капи кише,
сливају се низ твоју кошуљу,
на земљу падају,
пролеће наше љубави односе.

И можда ће из наше љубави
нићи руже, љиљани или друго цвеће,
али за нас, ње више бити неће.
Киша нашу љубав у цвеће претвара,
а моје срце од туге плаче.

А ти више ниси ти!
Ти се усред парка у споменик претвараш,
твоје срце камен постаје,
не чујем га више да бије,
не чујем више песму љубави.

Стојим сама испред споменика без срца.
Свуда око мене је цвеће.
Сећам се пролећа наше љубави
и плачем на киши.

Нема више пролећа.
Нема више љубави.

Однеле су их капи кише.
Сама сам у магли остала,
у мом је срцу јесења туга.

И шта сада да радим?!
Да плачем за љубаљу нашом
и да мрзим цвеће,
или да заволим цвеће,
јер је то све,
што је од наше љубави остало.

Вероватно да заволим цвеће...

У измаглици моје маште

Толико пута сам се са тобом виђала,
увек си ме грлио и љубио,
у твојим сам рукама од страсти и љубави изгарала,
у измаглици моје маште.

Толико пута си долазио у мисли моје,
оставио си и трагове своје.
Пратећи трагове твоје,
до места наших сусрета лако долазим
и у свом их срцу лако налазим.

Толико пута смо били заједно,
само у мислима мојим.
Трагови тих наших сусрета,
остаће заувек скрити,
у измаглици моје маште.

Због чега?! Не питај!
Одговор знам ја,
а знаш и ти.

А за друге...
Нека тај одговор тајна остане,
у измаглици моје маште.

Однешени ветром

Нас је ветар однео у крајеве далеке.
Та пространства ми не познајемо,
али да смо ветром однешени,
знамо.

Ходамо као по облацима,
тло под ногама не осећамо.
Када смо видели дугу,
осмех среће једно другом смо упутили,
заљубљеност осетили.
Ми смо ветром однешени!

Док смо по земљи ходали,
тло под ногама осећали,
очима нисмо разговарали,
заљубљене погледе једно другом нисмо слали,
али тада још нисмо били,
ветром однешени.

Веровали смо у илузију,
да је све око нас стално, непроменљиво,
да постоји само оно очима видљиво,
јер осећали смо под ногама тврдо тло.

Одједном је ветар јако задубао
и обоје нас однео...
Не знамо где се налазимо,
нити шта да очекујемо,
по облацима ходамо.

Скинуо сам звезду

Скинуо сам звезду с неба,
поклонио сам је теби,
вољена моја!
То је твоја звезда,
она је твоја судбина.
Водићете животним путем,
путем твоје душе.

Скинуо сам звезду за тебе,
мила моја!
На небу је сијала,
да за тебе сија,
сама ми је рекла.

Да је она твој одраз на небу,
а ти њен на земљи,
одмах сам схватио
и пожелео те у истом трену.

Пожелео сам да те заувек гледам,
да у очима твојим посматрам небо
и на њему твоју сјајну звезду,
звезду која повезује наше судбине.
Она у твојим очима сија,
светлошћу ме обасјава.

Скинуо сам звезду с неба,
поклонио сам је теби!
Сада си ти моја звезда земаљска,
која сија само за мене!

Ти си ми као рођена

Ти си ми као рођена.
Зашто? Не знам.
Можда је то веза између твоје и моје душе
и то ми те блиском чини.

Немогуће је такво осећање објаснити,
чудни су наши односи.
Некада си тако блиска мени,
осећам да све могу рећи теби.

Некада се удаљаваш од мене,
као хоризонт од обале.
Тада, као да на обали стојим,
на тебе, као на хоризонт, гледам.
Пружио сам руку своју,
како бих те дотакао,
али ти си далеко!
Са хоризонта ме гледаш.

Некада ми се приближаваш,
као таласи мора обали.
Тада са обале могу лако да скочим у море,
које у твојим очима видим.
И не треба ништа да ти говорим,
ти разумеш свако осећање моје.

Некада се на тебе љутим,
ни око чега се са тобом не слажем.

Тек што помислим
како си ми далека,
ти ми поново блиска постајеш,
као и увек.

Док су сузе спавале

I

Неке сузе мале
нису чак ни знале,
да се, док су оне спавале,
изменио читав свет!

Није остало ни познате шуме,
ни сунчевог круга,
који је плавог неба поклон.
Растворила се на небу чаробна дуга,
нестао је осмех најбољег друга.
Ишчезнуо је и кишни дан,
који је осунчаног дана сенка.
Није остао ни звук аутомобила,
разишао се и прљави градски дим.
Није остала ни тишина,
ни планинског ваздуха свежина.
Ишчезла је и позната река,
која је туда протицала увек.

Док су сузе у очима спавале,
да им познати свет нестаје,
нису чак ни знале!
А када су се пробудиле,
све што су виделе нису препознале.
С неверицом, тужно су на свет гледале,
да виде познато им свитање су хтеле.
Али њега нема!

II

Када су схватиле
да је нестао познати им свет,
из очију су да капљу почеле.
Док су се сливале
и свој пут по лицу утирале,
сазнале су,
да су у души господара,
као у кавезу живеле,
његову тугу чувале,
душу тугом гушиле.

Сада су се ослободиле,
низ лице се сливају,
своје место у новом свету препознају,
тугу из душе односе,
спокојство јој доносе.

Њихов господар сада на свет
гледа другим очима,
очима своје душе.
Нема више туге и боли,
нема познатог му света,
који је сам стварао,
не знајући како би без туге живео.

Господар се сад упознаје
са новим светом,
његовим најлепшим свитањем.

Са радосном неверицом
сузама својим захваљује,
грли душу своју,
душа му нови пут показује.
Следећи своју душу,
у њему се нешто мења
и нови живот започиње.

Док су сузе спавале,
нису чак ни знале,
да ће се, када се пробуде,
све изменити!

Чудесан дан

Да, бива понекад чудесан дан!
По таквом дану може се осетити,
како садашњости свитање
сусреће светлост нову.
Како светла, месечином обасјана ноћ,
таму прогања.
Како сунчева светлост,
боју неба мења.

Бива такав чудесан дан,
када долази необичан сан.
Тада је немогуће привиђење од сна
разликовати.
Из мора се рађа мистична зора,
на хоризонту је душа среће.
Дува и неземаљски ветар.
Бива такав чудесан дан.

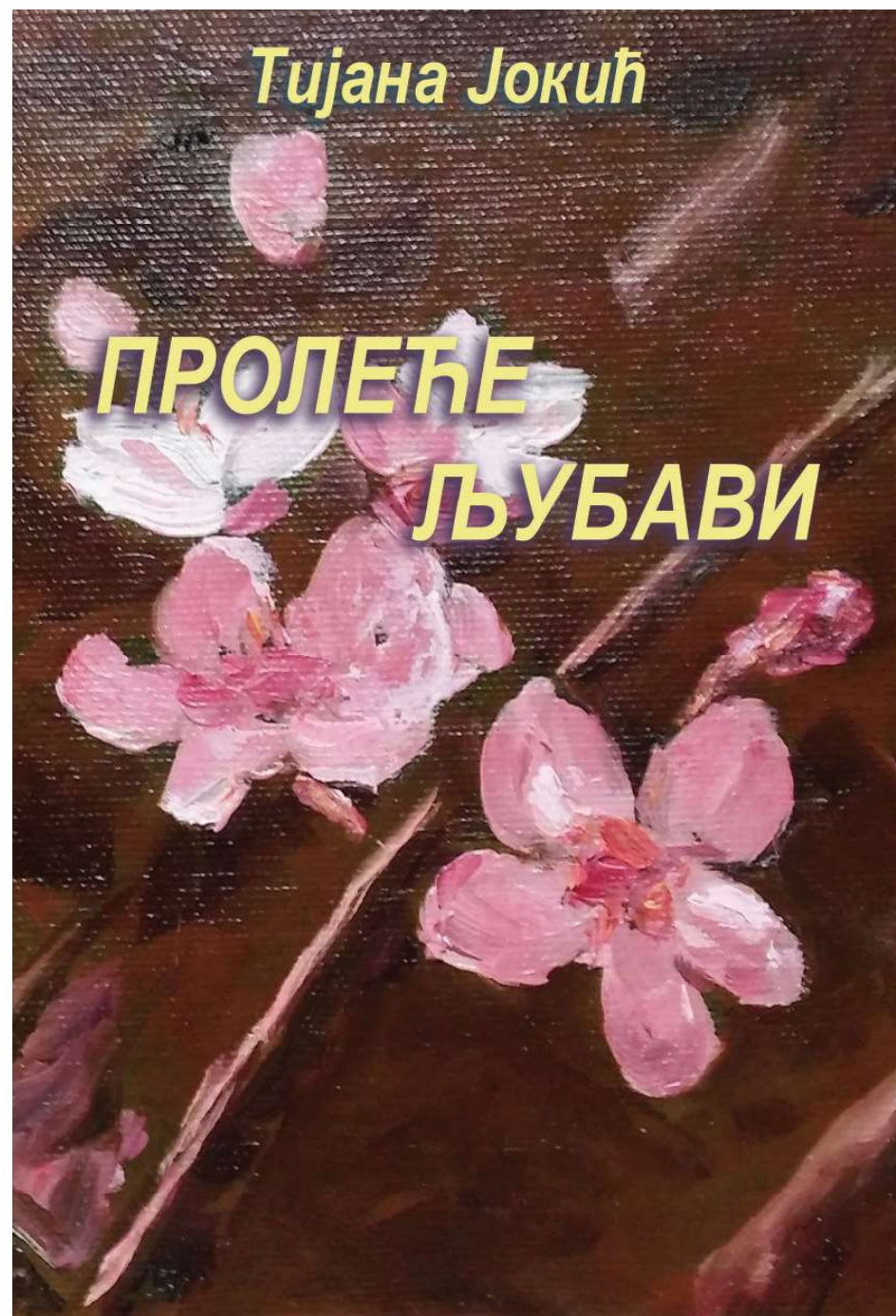
По таквом чудесном дану,
немогуће је схватити шта је јава, а шта сан,
само осећаш,
као да је душа из тела изашла
и свевидећим очима посматра
светлост, свитање, ноћ, месец,
нешто нашем разуму несхватљиво.

Јер су очи душе,
наше очи унутрашње!

И само њима можемо видети
истинску природу ствари,
смисао и циљ спознати
и у том правцу пут тражити.

Да, бива понекад такво чудо,
када се кроз сенку,
може назрети светли,
чудесан дан.

Река успомена

На обали реке седела сам и плакала.
Река је односила све моје успомене.
Ја сам на обали седела,
одлазак успомена гледала,
да учиним ништа нисам могла,
само сам тихо плакала.

Плакала сам за прошлошћу,
која више не може да се врати,
за свим тим људима, градовима, селима,
који су у мојој прошлости живели
и живот мој чинили.

Река је односила сва сећања моја,
не питајући ме ништа,
у њој су се растварале и моје сузе,
сузе моје тужне душе.

Река је све односила,
а моја тужна душа је узвикнула:
„Како те зову реко?!
И зашто односиш сва сећања моја?!”

Река ми је одговорила:
„Зову ме река успомена!
Зар ти не схваташ
да ја не односим само успомене твоје,
већ и све твоје туге?!”

Схватила сам,
да сам без разлога плакала.
Предала сам реци сва сећања своја,
а заједно са њима и све некадашње туге!
Реци захвална и ослобођена,
са обале сам отишла.

Река је однела све моје прошло,
а ја сам смело кренула
у непознато будуће.

Ја, девојка

Негде у даљини видим лик девојке.
Живи она у магловитим пределима,
тамо за горама,
где светлост успомена
сусреће садашњости свитања.

Живи она далеко, далеко,
тамо где је златно поље широко,
тамо где даљине далеке,
сусрећу срца усамљена.

Живи она у слободним горама,
тамо где туга садашњости,
не може да растужи њене очи.
У мом срцу она живи,
а та девојка сам ја!

Живи она млада, лепа,
од свих земаљских недаћа заштићена.
Пева песму о младости вечној,
о животу безбрижном.

Нико и ништа не може да уништи
лепоту и невину срећу њену,
јер ту девојку чувам ја,
жена одрасла.

Једном сам на девојку заборавила.
Живела сам тужна тада,
уверена да радост нећу осетити више никада.
Затим сам се девојке сетила
и радост ми се поново вратила.

Зато живи и певај,
млада девојко,
вечно унутар мене!
Ја ћу те увек чувати,
јер чувајући тебе,
ја чувам одраслу себе!

Место сусрета наших песама

Иако смо из различитих светова,
обоје смо песници,
носимо печат њихове судбине,
поклањамо људима стихове.

Моје се песме разликују од твојих,
као што се ја разликујем од тебе.
Разумемо то, и ти, и ја,
јер смо из различитих светова,
па твоје песме одражавају судбину твоју,
а моје судбину моју.

У неком непознатом свету
наши се светови уједињују,
у њему се наше песме сусрећу.
И као да су живе,
међу собом разговарају,
идеје размењују.

Плешући чудесни плес,
заљубљују се,
опија их снага поезије,
поетска енергија.

Некада непомично стоје,
испод ока се гледају,
свађају се, љуте се,
не могу да поднесу
међусобно присуство.

Наше песме независно од нас живе,
а ми, песници, били смо им потребни,
како бисмо идеје
из неке друге стварности ослушнули
и у облику песама исказали.

Идеје су се кроз нас
у песничкој форми оваплотиле,
а затим су и твоје, и моје песме отишле
и почеле независно од нас да живе.

Другим људима оне долазе,
са њиховим душама разговарају,
иако су рођене пред нашим очима
и написане нашим рукама.

Дужни смо да их ослободимо,
да би мисију своју извршавале,
да би снагом песништва
животе људи испуњавале,
у њиховим мислима оживљавале,
мењајући њихове мисли,
нови смисао им доносиле,
доносиле нове погледе,
да би људи могли да мењају себе.

И тако наше песме живе,
по свету путују,
а ти и ја, чак и не знајући,
куда оне иду и шта раде,
носимо печат судбине свих песника,
док стихови испуњавају наша срца.

Ти и ја смо из различитих светова,
али смо заједно,
на месту сусрета наших песама.

Не предај се

Шта год да буде,
не предај се никада,
јер ти не знаш,
каква је твоја судбина!

Бивају кишни, магловити дани,
не помажу тада снови осунчани.
Бивају дани сенком прекривени,
немогуће је замислити да постоје други,
светлошћу испуњени.

Али престаће киша,
разићиће се магла,
ишчезнуће сенка
и свануће дан сунцем окупан.

Бивају у животу догађаји свакакви,
али ми смо људи такви,
треба тренутак да преживимо,
а даље ћемо да живимо.

Зато се не предај никада,
јер ти не знаш,
каква је твоја судбина!

Ја сам добро

Ја сам сада добро!
Поново сам се повезала са својом душом.
Осећам је,
то ме осећање води
и поново себе препознајем.

То познанство са собом
доноси ми радост и спокојство.
Могу поново себе да заволим,
јер ме моја душа воли!

Зато сам ја добро!
Чак и када је у животу тешко,
и тада сам добро,
јер је мојој души лако.

Једном сам изгубила везу
са својом душом,
незадовољна сам била собом,
својом судбином.

Незадовољна сам била,
са свим животним дешавањима,
различитим од оних које сам замислила.
Желала сам да ми се сви снови остварују,
да ми се све жеље испуњавају.

А чији су били ти снови и жеље?
Мислила сам да су били моји!

Али преварила сам се!
Они су били очекивања мог разума!

Он душу моју ништа није питао,
хтео је да само њему буде добро.
Да моја душа постоји он је заборавио,
само се својих жеља сећао.

И када би му се жеље испуниле,
одмах је нове замишљао.
Ако му се жеље не би оствариле,
он би ми се нервозан ругао,
ругао би се мом животу.
Правио би од мене
незадовољну и несрећну жену.

Душа је моја тужна и заборављена живела,
али ја то нисам примећивала.
У једном трену,
већ потпуно изморена,
неку сам мелодију чула.
Она ми је смирење доносила
и убрзо сам схватила,
да то моја душа пева.

Схватила сам,
да ћу ако будем пратила ритам те мелодије,
поново осетити радост душе своје.
Душа ће ме животним путем повести,
терет живота заједно ћемо носити
и њену предивну музику слушати.

Зато сам ја сада добро!
Задовољна собом и својим животом,
ослобођена од неразумних,
разумом осмишљених идеја,
спокојно нови дан дочекујем.

Волим и сунце, и сенку,
прихватам живот такав такав је:
понекад срећан, понекад тужан,
осунчан или кишовит,
какав год да је,
прихватам га мирне душе.

Зато сам ја добро!

Дрвеће и ми

Дрвеће остаје, само ми одлазимо...
Док живимо, не примећујући,
како живот неповратно пролази,
сваки тренутак, у непозната пространства односи,
главу своју не подижемо,
како бисмо у небо погледали,
у предивне крошње дрвећа,
како бисмо осетили да оно високо стреми,
како истовремено и поносно, и покорно под небом стоји,
као да већ све тајне живота зна, а о томе ћути.

А ми, не примећујући ништа,
не схватајући да треба тајну живота да откријемо,
ходамо кроз живот као кроз маглу,
без икаквих сазнања, закупљени само плановима
како да своје жеље остваримо,
несвесни да нам жеље често нису тако добре
као што замишљамо
и да је за нас боље да се не остваре,
јер су оне у односу на духовни раст празне.

И тек када неко,
од нама познатих људи,
из нашег света одлази,
своје очи ка небу подижемо,
предивно дрвеће примећујемо,
примећујемо да оно већ читаву вечност тако стоји
и у вечности, у небо гледајући, постоји.

Не смемо да заборављамо да у небо погледамо,
да тражећи смисао свог земаљског живота растемо,
растемо духовно, и у небо гледајући,
себе и душу своју спасимо.

